

KRISTEN CALLIHAN

Een nieuw begin

Vertaald door Roos Griffioen

AMSTERDAM. ANTWERPEN

PROLOOG

Lucian

Ik was vijf jaar oud toen ik tegen mijn ouders zei dat ik wilde vliegen. Mijn ouders, zo zou ik ontdekken, zouden alles doen wat binnen redelijke grenzen lag om mij gelukkig te maken. Ze namen mijn pleidooi serieus en regelden een korte vlucht voor ons in een klein vliegtuigje.

‘En,’ vroeg mijn vader toen we op de achterste stoelen van dat lawaaiige, trillende vliegtuig zaten. ‘Hoe voelt het om te vliegen?’

Het was wel leuk, maar ik zát daar maar. Het vliégtuig vloog, niet ik. Ze waren verbijsterd en lieten het onderwerp rusten. Maar ik niet. Ik smachtte ernaar om te vliegen. Ik had het nodig, tot diep in mijn botten, maar ik kon niet precies zeggen waarom. Het probleem was dat ik niet wist hoe ik dat doel moest bereiken.

Twee jaar later meldde mijn vader mij in een opwelling aan voor ijshockeylessen. Ik trok een paar schaatsen aan en leerde het. Ik werd sterker, beter en sneller.

Toen ontdekte ik het. Het was niet in de lucht waar ik kon vliegen. Het was op het ijs.

Ijs.

Ik hield van het ijs. Voor mij was het ijs een maîtresse: wreed, koud, mooi, meedogenloos, essentieel. Ik kende haar intieme kanten – haar kraakheldere geur, haar onverbiddelijke kilte, de verschillende geluiden die ze maakte, het gepolijste fundament dat ze me bood als ik over haar lichaam gleeed en draaide.

Ik hield van haar vanaf de eerste keer. Ze bevrijdde me, gaf me een doel.

Als ik op het ijs was, vloog ik. Niet dat zweverige, ongebonden vliegen, maar met een snelheid die zo soepel is dat je niet langer van vlees en bloed was, maar iets anders: een god.

Ik hield zo van het vliegen over het ijs dat ik bijna een ander pad had gekozen, misschien dat van schaatser. En soms, als ik mijn dag niet had, deed ik precies dat – sneller en sneller over het ijs schaatsen.

Maar schaatsen alleen gaf me niet de uitdaging die ik nodig had. IJshockey deed dat.

God, ik hield van ijshockey. Van alles wat erbij hoorde. De klap van mijn stick tegen het ijs, de weerklank van het raken van de puck. Het spel praatte tegen me, fluisterde in mijn oor, zelfs als ik sliep – en dan zoemde mijn lichaam alsof ik nog steeds op het ijs stond.

Ik zag de patronen, de bewegingen. Ik maakte die mogelijk, haalde alles eruit. Als schaatsen vliegen was, was goed ijshockey spelen een dans. Ik had vijf danspartners. En als we allemaal samenwerkten? Dan was het fucking poëzie. Pure schoonheid.

Er was niets beters dan de puck over het ijs te slepen, je weg door je tegenstanders vinden en dan, met een klein tikje, de puck door de lucht te laten razen, precies in het net. Acuut een stijve. Iedere. Keer.

IJshockey vormde mij. Middenpositie. Aanvoerder. Tweevoudig winnaar van de Stanley Cup – de eerste keer als een van de jongste aanvoerders wier naam ooit gegraveerd hadden gestaan op die grote, prachtige draak van een beker. Winnaar van de Calder, de Art Ross... zo kan ik nog wel even doorgaan.

IJshockey was mijn leven.

En het leven was verdomd goed. Mijn team was een goed geoliede machine, geen enkele rotte appel in het team die de rest naar beneden haalde. We stonden in de play-offs en hadden de beker weer bijna in onze handen. De winst was zo goed als binnen.

De jongens wisten het. Er hing iets in de lucht – een elektrisch geknetter dat over onze huid kietelde, in onze gewrichten kroop en dat ons nerveus maakte. We hadden ons al vaker zo gevoeld. En dan wonnen we.

Brommy was opvallend joviaal toen we onze sportkleding aantrokken. Hij klemde zijn grote hand om mijn hoofd en woelde stevig door mijn haar. ‘Er groeit een mooie krop sla op je hoofd, Ozzy. Wil je daar wat dressing bij?’

Vroeger had iedereen me Ozzy genoemd vanwege mijn achternaam, Osmond. Dat werd ingekort tot Oz – van *The Wonderful Wizard of Oz*. Omdat er magische dingen gebeurde als ik de puck in mijn bezit kreeg.

Ik negeerde het witte licht dat voor mijn ogen flikkerde en het feit dat de kamer begon te draaien door de ruwe bewegingen van Brommy – heel even maar – en mepte hem op mijn beurt tegen zijn hoofd. ‘We lopen er niet allemaal zo gestyled bij als jij, Goldilocks. Maar ja, jij kan alle hulp qua schoonheid dan ook wel gebruiken.’

Een paar jongens lachten mee. Brommy grijnsde breed en liet zo zijn *grill* zien en het gat waar eerst zijn buitenste snijtand zat. Als iemand mij een tand uit mijn mond had geslagen, had ik het laten fixen. Maar Brommy vond het leuk om ermee te pronken. De enorme linkerverdediger dacht dat hij er zo intimiderender uitzag.

Hij vond het ook leuk om tegen vrouwen te zeggen dat hij ‘een puck met zijn porem had gevangen’. Iedere keer lachte hij bij die slechte woordgrap. Maar vrouwen vielen voor zijn grappige manier van doen dus liet ik zijn tactiek voor wat het was.

‘We kunnen niet allemaal zo mooi zijn als jij, Cap.’ Hij pakte zijn ketting met het hangertje van Sint Sebastiaan die om zijn nek hing, kuste die twee keer en stopte hem weer terug onder zijn shirt. Ik kon hem het ritueel niet kwalijk nemen; ik tapete zelf mijn sticks. Als iemand anders het deed... Nou ja, niemand anders mocht het doen. Laat staan mijn sticks aanraken voor de wedstrijd. Ging niet gebeuren.

‘Alsjeblieft. Linz is de knapste hier.’ En daarom noemden we hem Ugly. Zo zie je maar.

‘Linz heeft geen prachtige meid die belooft voor altijd van hem te houden.’ Brommy gaf me grijnzend een por.

Ik voerde mijn eigen strijd. ‘Dat is waar.’

Cassandra, mijn verloofde, was prachtig. Ze was gek op ijshockey

en had dezelfde smaak als ik, bij alles. We hadden nooit ruzie. Het was heel gemakkelijk om bij haar te zijn. Ze regelde alles, zodat ik me nergens anders zorgen over hoefde te maken dan het spelen van de wedstrijd. Haar woorden. Maar ik waardeerde het.

Ik was niet van plan geweest om te trouwen. Maar Cassandra was zo makkelijk in de omgang en toen ze vroeg of onze relatie ooit serieus zou worden dacht ik: waarom niet? Ik zou nooit meer iemand vinden die zo ongedwongen was. Cassandra was de kers op mijn perfecte taart.

De jongens wisselden nog wat beledigende grappen uit. Ik tapete mijn sticks met Jorgen, luisterde naar Mario's strijdliedversie van 'Under Pressure' en bleef vooral uit de buurt van onze keeper, Hap. Als je hem lastigviel voor een wedstrijd had je net zo goed alvast je eigen graf kunnen graven.

Mentaal was ik er klaar voor. Lichamelijk waren mijn kunsten op het ijs verfijnd tot in perfectie. Maar achter dit alles klonk een nieuw gefluister, het zachtste teken van een geluid dat ik niet wilde horen. Ik was die zeurderige stem al aan het negeren sinds mijn laatste hersenschudding. Het klonk net zoals mijn dokter. Ik haatte die vent.

Ik wist dat het niet de bedoeling was dat ik de mensen haatte die me alleen maar wilde helpen. Maar toch deed ik het. Want wat de fuck wist hij nou? Ik kende mijn eigen lichaam beter dan wie dan ook. Mijn leven was perfect. Niets of niemand ging daar iets aan veranderen.

Dus ik drukte dat geniepige stemmetje terug de schaduw in, waar het thuishoorde.

Ik was altijd goed geweest in het wegdrukken van dingen die niet belangrijk waren. *Focus je op de prijs. Focus je op de wedstrijd.* Dat was alles. *Hou je hoofd erbij en je lichaam sterk.*

Die focus hield ik wanneer de wedstrijd begon. Ik hield het vast bij iedere confrontatie.

Pas toen ik in de aanvalspositie stond en de puck tegen de borden sloeg hoorde ik die stem weer. Voor de eerste keer in mijn leven voelde ik echte angst. Het zette me op scherp. Hyperbewustzijn

prikte op mijn huid. Een flits van tijd. Nauwelijks twee seconden tussen het leven zoals ik het kende en complete rampspoed.

Ik had weleens gehoord dat alles langzamer ging op je ergste momenten. Dat gold niet voor mij.

De ene seconde vocht ik nog voor de puck met mijn schouder strak tegen de borden om me te beschermen. De volgende? Door de eerste klap draaide ik in het rond. Bij de tweede klap botste een verdediger die op hoge snelheid op me afkwam – een twee meter hoge en honderdtien kilo wegende muur van spieren – tegen me aan.

Mijn hoofd bonkte hard tegen het glas. Er ging een bom af in mijn hoofd. En dat gefluister? Het was een schreeuw op volle sterkte die maar één ding zei:

Game over.

Lichten uit.

Emma

Het leven was goed. Mocht ik dat zeggen? Soms wist ik niet zeker of ik het moest zeggen. Alsof het ongeluk zou brengen als ik toegaf dat ik gelukkig was en dat alles wat ik ooit had gewild langzaam op zijn plek viel. Maar verdomme, het leven wás goed.

Na jaren worstelen om het te maken als actrice – god, die ene wanhopige rol die ik aannam waarbij ik in een reclame een meisje met diarree moest spelen. Begin daar maar eens over tijdens een date en kijk hoe dat uitpakt – had ik eindelijk een hoofdrol te pakken gekregen in een populaire tv-serie. *Dark Castle*. Fans waren er gek op. En bij die rol hoorde onmiddellijke bekendheid.

Wat had ik fijne herinneringen aan de eerste ontmoeting met de cast. De meesten van ons waren nog groentjes en van weinig betekenis, we stonden zo te popelen en waren zo opgewonden dat we hier nu echt waren. Onze regisseur, Jess, had rondgekeken. Haar blik was serieus, maar in haar ogen zag ik ook een glimp van, nou ja, ik wil het geen tróts noemen, want ze kende ons op dat moment

totaal niet, maar misschien iets van warmte en begrip. En ze waarschuwde ons.

‘Geniet van deze tijd voordat we gaan uitzenden en ga eropuit. Doe alle dingen die je leuk vindt. Want nadat de wereld deze serie heeft gezien zal jullie leven niet meer hetzelfde zijn. Privacy zal tot het verleden behoren. Iedere keer dat je één stap in het openbaar zet zal iemand het zien.’

Mijn medespeler, Macon Saint, lachte bij die woorden. ‘Gelukkig ben ik een kluizenaar.’

De man was vreselijk knap op een barbaarse manier – wat waarschijnlijk de reden was dat hij gecast was als de Warrior King, Arasmus – maar door de afstandelijke kilte in zijn ogen geloofde ik hem.

Toen was hij verliefd geworden. En de grote chagrijn Macon Saint was getransformeerd. Hij glimlachte naar iedereen en lachte vaak alsof hij zijn geluk niet kon inhouden. Het was zowel schattig als irritant.

Irritant omdat ik geen idee had hoe zo’n giechelige ik-ben-helemaal-verliefd-op-mijn-partner-met-wie-ik-regelmatig-spectaculaire-seks-heb-relatie voelde. Ik wilde het weten. Geloof me, ik wilde het echt weten. Maar tot nu toe was het me compleet ontgaan.

Jess had gelijk gehad. Ons leven veranderde drastisch. De privacy werd minder, iets wat ik had bereikt door een beetje plannen en een beetje geluk. Ik kon soms nog wel ergens heen, maar er was geen garantie dat ik met rust gelaten zou worden of dat niemand een foto van me maakte.

Aan de andere kant werd ik geadoreerd door mijn fans en schattige kinderen vroegen vaak of ze met me op de foto mochten, wat een beetje vreemd was gezien de inhoud van *Dark Castle*. Maar ik ging er maar van uit dat het ze vooral ging om prinses Anya en niet om de seks en de onthoofdingen.

Niet zo schattig waren de gluiperds die net iets te dichtbij stonden als ze om een selfie vroegen. Ik had geleerd om als eerste mijn hand op iemands schouder te leggen, zodat ik de fan ver genoeg van me af kon houden om ‘toevallige handtastelijkheden’ te voorkomen.

Mijn leven veranderde ook op andere manieren. Ik ontmoette Greg, een heel aantrekkelijke en ongedwongen footballspeler die mij toevallig ook adoreerde – zijn woorden. Greg steunde me in wat ik deed, maar klaagde niet over mijn slopende werktijden. Zijn agenda was net zo erg als de mijne, want hij was tijdens het seizoen vaak onderweg. Maar het lukte ons.

Tegen het einde van mijn derde jaar bij *Dark Castle* was ik tevreden en voelde ik me comfortabel in mijn rol. Prinses Anya was ongelooflijk populair. Mensen vroegen altijd aan Saint of aan mij wanneer zijn personage Arasmus en Anya zouden trouwen. We hoopten daar een antwoord op te kunnen geven tijdens de finale van het seizoen. Het zag er goed uit. Ze hadden de burcht bereikt en hij was eindelijk op zijn knieën gegaan.

Het enige wat Anya hoefde te doen was ja zeggen en dan kon de bruiloft worden gepland. Het enigszins zenuwslopende aan de rol in *Dark Castle* was het feit dat de producers en schrijvers zowel de première als de laatste afleveringen geheim hielden voor hun acteurs, vanwege de extreem paranoïde behoefte alles verborgen te houden. Ook al hadden we allemaal een geheimhoudingsverklaring getekend.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Saint toen we om de tafel gingen zitten met het script.

‘Nog nooit zo klaar geweest, *loverboy*.’

Hij lachte hartelijk. Ondanks Saints norske houding vond ik het echt fijn om met hem samen te werken. Hij was nooit egoïstisch en probeerde nooit een scène te domineren. Al mijn medespelers waren geweldig. Het werk was uitdagend, maar we brachten het er allemaal goed vanaf en we gingen als familie met elkaar om. Nou ja, een familie die zijn best deed elkaar voor de camera te vermoorden.

Zodra iedereen zover was begonnen we onze teksten op te lezen. Pas toen we bij het einde kwamen begon het bloed uit mijn gezicht weg te trekken en werden mijn vingers ijskoud. Want het begon steeds duidelijker te worden dat Anya op het punt stond te sterven.

Ik zat daar maar, las verdoofd mijn tekst op, me al te bewust

van de meelijwekkende blikken van mijn medespelers en liet het script op zijn eind komen tot het laatste moment, waarop Anya wordt onthoofd met een bijl door de grootste vijand van haar en Arasmus.

Maar pas toen ik de kamer uit liep om even alleen in mijn trailer te zitten, waar ik volgend seizoen dus niet meer zou zitten, drong het volledig tot me door. Ik had geen werk meer. Mijn *happy place* bestond niet meer. Mijn droomrol was weg.

Neerslachtig en vechtend om de angst voor het onbekende op een afstand te houden, ging ik naar huis. Ik huurde tijdelijk een appartement in het kleine IJslandse stadje waar de opnames plaatsvonden. Greg woonde bij mij nadat zijn seizoen was afgelopen en het trainingskamp nog niet was begonnen.

Ik verlangde ernaar heel lang te weken in het kleine zitbadje van het appartement en naar een stevige knuffel van Greg, die me op zijn schouder zou laten uithuilen en tegen me zou zeggen dat alles goed kwam. Maar het mocht helaas niet zo zijn. Ik ging zo op in mijn eigen verdriet dat de geluiden uit het appartement niet echt tot me doordrongen tot ik zo ongeveer óp ze lag. En met 'ze' bedoelde ik Greg en de jonge serveerster die ons twee dagen geleden een maaltijd had geserveerd.

Het was iets heel vreemds eigenlijk, om de naakte kont van mijn vriendje te zien stoten tussen opengespreide dijen. Zag hij er zó uit als hij op me lag? Want ik moest toegeven dat hij er best belachelijk uitzag, al pompend als een losgeslagen konijn. Hoewel, ik had die specifieke manier van hem nooit echt fijn gevonden. Ik had zelden een orgasme gekregen als ik werd gebeukt als een stuk vlees. Zijn bedpartner daarentegen leek dat probleem niet te hebben. Of ze deed alsof óf ze vond het geweldig. Maar haar behoorlijk enthousiaste gilletjes van vreugde stopten abrupt toen ze me zag en alle kleur trok weg uit haar gezicht.

Helaas kostte het Greg iets meer tijd om te beseffen dat ze onder hem was verstijfd. Greg was altijd al een beetje een egoïstische minnaar. Toen hij het eindelijk merkte gedroeg hij zich gladjes als altijd en keek hij over zijn bezwete schouder naar me, zonder aanstalten

te maken om van de vrouw af te gaan.

De stilte sloeg in als een hamerslag. Of misschien een bijl. Waarom niet? Een bijl kon vandaag meer dan één ding breken. Greg slikte twee keer en zijn blik viel over me heen alsof hij niet echt kon geloven dat ik in de kamer stond. In mijn eigen huis.

Zijn stem klonk wat bibberig toen hij eindelijk zei: 'Je bent vroeg.'

Zo veel dingen om te zeggen. Schreeuwen misschien? Huilen? Maar ik was verdoofd. Compleet verdoofd. Dus ik zei het enige wat ik kon zeggen. 'Grappig, ik denk dat ik precies op tijd ben.'

En van het ene op het andere moment stortte mijn zorgvuldig opgebouwde leven waar ik zo trots op was compleet in elkaar.

Hoofdstuk 1

Lucian

Eén ding dat ik had geleerd in mijn leven: de tedere aandacht van een vrouw die van je hield was het beste toevluchtsoord voor een gebroken ziel. Natuurlijk had ik niet gedacht dat de vrouw naar wie ik toe zou rennen mijn grootmoeder zou zijn. Ja, ze hield van me. En ja, haar huis, Rosemont, was een perfecte schuilplaats. Maar de trieste waarheid was dat ik nergens anders naartoe kon. Mijn verloofde was verdwenen, mijn carrière voorbij en ik was gebroken.

En dat betekende dat ik op Rosemont was. En ik stond blijkbaar tot mijn oma's persoonlijke beschikking. Privacy bestond niet als je bij haar woonde. 'Bemoelial' was niet haar achternaam, maar zou dat wel moeten zijn.

Het lukte haar om met haar geamuseerde, muzikale stem boven het lawaai van mijn hamer uit te komen. 'Ze hebben tegenwoordig een prachtige uitvinding en het heet een spijkerpistool, Titou. Tenminste, zo is mij verteld.'

Ik onderdrukte een zucht, legde mijn hamer neer en draaide me om. Ze stond onder aan mijn ladder, haar handen op haar brede heupen en een vriendelijke, maar enigszins verwijtende glimlach op haar dunne, rode lippen.

'Ik vind mijn hamer fijn.'

Een glinstering deed haar glasgroene ogen oplichten. 'Een man zou niet zo gek moeten zijn op zijn gereedschap dat hij de rest van de wereld buitensluit.'

Ik zweer het je. Dit was nu mijn leven – mijn kiezen op elkaar

moeten houden bij het horen van seksuele woordspelingen, gesproken door mijn onverzettelijke grootmoeder.

‘Had je iets nodig, Mamie?’

Omdat het haar niet was gelukt me op de kast te jagen, zuchtte ze en liet ze haar schouders zakken. Ze droeg een van haar zijden kaftans en toen ze haar handen geërgerd in de lucht stak, leek het alsof haar kleine hoofd boven een fladderend oranje-blauw gordijn uitstak.

Ik verbeet een lach, anders zou ze gaan uitvissen waarom ik glimlachte en zou ze de rest van de dag chagrijnig zijn.

‘Kun je je Cynthia Maron nog herinneren?’

‘Ik geloof het niet.’

‘Ze is een dierbare vriendin van me. Je hebt haar een keer ontmoet toen je vijf jaar oud was.’

Dat was typisch Mamie, altijd sociaal en in het bezit van een perfect geheugen. Ik deed geen moeite haar erop te wijzen dat niet iedereen dat talent had. ‘Oké.’

Ik begreep ook niet waar ze heen wilde met deze informatie, maar ik wist dat ze dat punt uiteindelijk zou bereiken.

‘Cynthia heeft een kleindochter. Emma.’ Mamie klakte zachtjes met haar tong. ‘Het arme ding heeft het zwaar gehad de laatste tijd en heeft wat rust nodig.’

‘Ze komt hiernaartoe, of niet?’ Dit was niet mijn huis. Mamie kon uitnodigen wie ze wilde. Maar verdomme, ik was hiernaartoe gekomen om even weg te zijn van alles. Inclusief gasten.

‘Maar natuurlijk,’ snoof Mamie. ‘Waar zou ik het anders over hebben?’

Het was lullig van mij om erover te klagen.

Rosemont was altijd een veilige haven geweest voor diegenen die het nodig hadden. Het enorme Spaanse heropgebouwde landgoed, compleet met meerdere gastenverblijven, lag aan de voet van de Santa Ynez Mountains in Montecito. Badend in het gouden zonlicht van Californië keek het uitgestrekte terrein, dat geurde van het bedwelmende parfum van rozen en verse citroenen, uit over de Stille Oceaan. Op Rosemont zijn betekende omringd zijn door

gratie en schoonheid. Voor mij was het altijd een toevluchtsoord geweest. Een plek om te helen. In de afgelopen jaren vonden anderen, uitgenodigd door Mamie, diezelfde genezing.

‘Het was maar een vraag,’ mompelde ik en ik voelde me meteen weer het boze veertienjarige jongetje dat ik was geweest toen ik hier voor het eerst kwam wonen.

Ze klakte nog een keer geërgerd met haar tong, maar wuifde mijn lompheid weg met haar hand. ‘Ze komt vandaag. Ik dacht dat we even samen koffie konden drinken met een gebakje rond vier uur.’

Ik wist meteen waar dit naartoe ging. Maar ik deed alsof mijn neus bloedde. Deels omdat de angst over mijn rug prikkelde en deels omdat het mijn grootmoeder zou irriteren. Ach, de spelletjes die we speelden. Het besef dat dit het enige spelletje was dat ik nog kón spelen deed mijn stemming sneller omslaan dan een steen die in een koude, donkere put dondert.

‘Goed.’ Ik stapte van de ladder af. ‘Wil je dat ik stop met werken tijdens je feestje?’

Een serie omfloerste Franse scheldwoorden volgde, waarna ze me venijnig in mijn zij kneep en ik het bijna uitgilde.

Mamies ogen vernauwden tot ijskoude groene streepjes. ‘O, wat ben je me toch aan het uittesten de laatste tijd, Titou.’

Daar was ik me van bewust. Spijt trok mijn keel samen. Het was niet leuk om bij mij in de buurt te zijn. Mamie was de enige die me nog kon verdragen. Dit wist ik allemaal. Dat het me niet lukte uit deze dip te komen, was het probleem. Mijn hele leven was naar de knoppen gegaan. Op de meeste dagen lukte het me nauwelijks om niet te schreeuwen en te razen tot mijn stem het begaf.

Niet praten tenzij absoluut noodzakelijk leek de beste en veiligste oplossing.

Ik kon mijn grootmoeder niet eens een excuus aanbieden. Die zat muurvast, als een enorme homp, in het midden van mijn borst.

Weer zuchtte ze. Ze tuurde naar me met die koude groene ogen die precies de kleur van de mijne hadden. Mensen zeiden vaak dat het net een spiegel leek als je erin keek – zo helder waren ze. Die ogen konden een persoon in kleine stukjes verscheuren met één

blik. De uitdrukking ‘als blikken konden doden’ was niet helemaal onwaar: het voelde net even alsof ik levend gevild was.

Haar koude, knobbelige vingers streelden heel kort mijn wang en ik vocht tegen de drang om terug te deinzen. Ik vond het nu niet fijn als mensen me aanraakten. Helemaal niet.

Ze liet haar hand zakken en ik zag dat ze zich herpakte. ‘Goed dan. Ik verwacht dat je ons vergezelt.’

‘Nee.’

Perfect geëpileerde wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Nee?’

Ik voelde me nog geen twee jaar oud. En net zo verdomd kribbig. Ik wreef over mijn gezicht en probeerde het nog een keer. ‘Waar-schijnlijk beledig ik je gast per ongeluk of verpest ik het voor jou op de een of andere gênante manier.’

Dit was geen leugen. Ik was de kunst van het charmeren compleet kwijtgeraakt. Het was uit me gesijpeld en nooit meer teruggekomen. Op sommige dagen dacht ik daarover na. Over hoe ik zo veel was veranderd, zo snel, dat ik me niet meer goed voelde in mijn eigen lichaam.

‘Ik geloof dat onze gast types als jij wel aankan,’ zei Mamie droogjes.

Trap er niet in.

‘Hoezo?’

Ik ben erin getrapt. Verdomme.

Haar glimlach was niets anders dan triomfantelijk en zelfvol-daan. ‘Het is Emma Maron. Die ken je wel, toch?’

Emma Maron. De naam danste rond in mijn ernstig beschadigde brein. Ik kende die naam. Maar waarvan? Emma... een beeld van grote hertenogen met de kleur van indigoblauwe inkt en een zachte pruilmond vulde mijn gedachten. Een ovaal gezicht omhuld met wit haar met felblauwe punten.

De herkenning sloeg op me in als een onverwachte klap. Prinses Anya. Emma Maron was een van de sterren van *Dark Castle*. De delicate en mooie, maar meedogenloos felle prinses Anya, die le-gers leidde, samen met haar minnaar, Arasmus, de Warrior King. Oké, ik was een fan. Van de serie. Die uit minstens vier verhaal-

lijnen bestond. Toch kon ik niet geloven dat ik er zo lang over deed om haar te plaatsen. Maar ja, mijn brein was de laatste tijd dan ook een zootje.

‘Heb je een actrice uitgenodigd?’

‘Mij is verteld dat beroemde mensen er de voorkeur aan geven hun wonden te likken in een besloten omgeving,’ zei Mamie met een uitgestreken gezicht.

Punt voor Mamie.

‘Waarom moet ze haar wonden likken?’ Ik voelde me verplicht om het te vragen. ‘Ze is de ster van de meest populaire tv-serie.’

‘Niet meer, de arme schat. Blijkbaar is ze eruit geschreven. Een of andere gemene tovenaer hakt haar hoofd eraf met een bijl aan het einde van het seizoen.’

‘Lul niet.’ Eerlijk gezegd was ik geschokt. Anya was waanzinnig populair. De laatste aflevering van het seizoen moest nog worden uitgezonden, maar ik gokte zo dat er nogal veel ophef over zou worden gemaakt.

‘Pas op je woorden, Titou.’

‘Sorry, Mamie.’ Deze vrouw was nog grofgebekter dan ik als ze pissig was, maar ze was nog steeds mijn grootmoeder.

‘Hm.’ Ze keek me even aan. ‘Ik heb te veel gezegd. Die informatie is zeer vertrouwelijk. Ze kan in de problemen komen als dit naar buiten komt.’

‘Aan wie zou ik het vertellen?’ Ik gebaarde naar het terrein waar geen enkel mens te bekennen was en dat momenteel mijn hele sociale leven omvatte.

‘Ja, dat is waar. En je snapt nu waarom dit de perfecte plek voor haar is. We hebben hier totale privacy.’

‘Als ze totale privacy nodig heeft is het alleen maar beter dat ik bij haar uit de buurt blijf.’

Het laatste wat ik aankon was communiceren met mooie blonde actrices.

‘Tsss.’ Ze wuifde met een hand.

‘Mamie,’ begon ik, inmiddels moe. De hele tijd, zo fucking moe. ‘Het antwoord is nee. Ik doe niet aan socializen. Ik val je niet lastig